

finde nogle nye penge til at vende bøtten i det kommunale system?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg siger bare, at hvis man vil have et lokalt ansvar, må man også tage det ansvar, og derfor er det da en skuffelse, at Kommunernes Landsforening, når de får en opgave som forebyggelse, som er indeholdt i aftalen, straks kommer til staten og siger: Vi skal have penge.

Hvorfor siger kommunerne ikke: Her ligger en fantastisk spændende opgave for os, som kan give enorme resultater? Hvis vi får folk til at dyrke motion, bedre kost, mindre rygning, ville situationen jo blive den, at befolkningen ville blive sundere, og der ville være mindre behov for indlæggelser, og det vil kommunerne spare på, for økonomien er jo skruet sådan sammen, at man betaler et bidrag pr. indlæggelse.

Så jeg mener, at systemet er rigtigt, og det er også rigtigt at lægge det ud til kommunerne, for kommunerne viser jo nu, at de vil til at fokusere på forebyggelse. Jeg blev bare lidt skuffet over, at det første, Kommunernes Landsforening kunne finde på, var at komme og sige: Jamen det må staten jo betale.

Det er en fælles opgave, og jeg synes også, at man skal behandle det som en fælles opgave, når man laver den aftale nu her til sommer.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg var til det samme årsmøde, men derfor kan man jo godt lytte forskelligt til det, der bliver sagt. Jeg hørte faktisk ikke, at kommunerne sagde fra med hensyn til at bære ansvaret, sagde fra med hensyn til at tage opgaven. Det hørte jeg ikke. Men jeg hørte meget, at de sagde: Vi mangler en anden slags penge til at løbe det i gang.

Hvis staten skal løbe en forebyggelseskampagne i gang, bliver der også bevilget noget på finansloven ud over de almindelige penge. Når nu kommunerne er blevet båndlagt meget hårdt og har brugt rigtig mange penge, som de ikke har fået fuld kompensation for, til at implementere kommunalreformen, er der faktisk ikke ret meget på bunden af kommunekasserne til at bruge til noget nyt. Så det er et spørgsmål om, om de har penge nok til at starte det nye, før de høster gevinsten. Og så kan det da godt ske, at man, når de har gevinsten, skal hente dem hjem igen. Men det er jo ikke sjovt at skulle starte nye kommuner alene ved lånoptagelser.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Nej, men hvis nu fru Karen Klint og jeg er enige om, at forebyggelse er et afgørende vigtigt emne at få hold på, og at der er et potentiale i at få en intensiv forebyggelsesindsats, så er der jo også ører i det her lokale, som lytter til vores holdning, og derved er vi jo i en situation, hvor man kan sige: Jamen så har vi bragt det emne frem. Og jeg mener, at det skal behandles i forbindelse med den kommende aftale.

Forebyggelse er en ny opgave, det anerkender jeg. Jeg synes bare, at kommunerne i stedet for kunne sige: Vi påtager os ansvaret, og så indtager vi det i de kommende forhandlinger. Men jeg synes, at man altså i højere grad selv skulle bære de merudgifter, der er.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Hvad er grunden til, at kommunerne skal bære de merudgifter, der er? Når kommunerne får en anden opgave, er det så ikke rimeligt, at vi herindefra siger: Nu får I en opgave; vi tror virkelig, at der er penge at hente i den opgave, men vi skal nok sørge for, at I kommer godt i gang, således at I ikke bliver nødt til måske at tage penge fra andre opgaver?

Kl. 14.15

Hr. Christian Wedell-Neergaard siger jo selv, at han har tillid til kommunerne, at han tror på, at kommunerne kan klare det. Men den tillid må hr. Wedell-Neergaard da også indrømme at han ikke giver udtryk for, når han hele tiden siger, at kommunerne forsøger at skubbe noget over på staten, og at det gør kommunerne ikke godt nok, og når så vi lægger penge ud til det sociale område, så vil vi også have dokumentation for, at det går til det sociale område. Det er da mistillid.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg yder bare en lille smule modpres mod kommunernes evige definition af, at opgaven må være noget, vi får fra staten, eller at enhver utilfredsstillende sag om et plejehjem må være noget, staten tager sig af, eller at en bygning, der er ved at brase sammen under stort vindtryk, må staten tage sig af.

Jeg indrømmer, at vi folketingsmedlemmer da heller ikke er sene til at bede om redegørelser og sætte os ind i, hvad sagen er. Og der er det, jeg siger: Vi skal i højere grad bestræbe os på, at ansvaret bliver taget lokalt, og jeg kan jo vise det